

Свѣтланка. И това вѣрно ли е?

Маринъ. То е приказка, но може и да е било вѣрно.

Свѣтланка. А после, какво станало съ този човѣкъ?

Маринъ. На гърба му децата били направили отъ снѣгъ една торба, а тази торба после станала истинска и била пълна съ подаръци. Старецътъ погалилъ децата и имъ раздалъ всичкитѣ подаръци, а следъ това се загубилъ.

(Влиза Крумъ съ зачервени отъ студа бузи).

Крумъ. Какво правите? Мама ме прати да ви донеса много здраве и да си поиграемъ.

Маринъ. Добре, че ти дойде, защото ние иначе щѣхме да дойдемъ у васъ.

Крумъ. Да знаете какво видѣхъ на пѣтя до васъ!

Свѣтланка и Маринъ въ едно: Какво?

Крумъ. До пѣтната ви ограда, върху единъ камѣкъ, срѣдъ снѣга, е седнало едно дрипаво момченце и плаче. Жалъ ми стана като го видѣхъ да плаче и да трепери отъ студъ. Краката му сж обути на босо въ едни изпокжсани обуца, на главата си нѣма шапка, а панталонкитѣ му сж изпокжсани и голитѣ му колѣна се виждатъ.

Свѣтланка (тжжно). И сега още ли е тамъ?

Крумъ. Тамъ е. Погледна ме тѣй жално и още по-силно заплака.

Свѣтлинка. Азъ ще ида да кажа на мама за него и ще я помоля да го пустнемъ тука да се постопли. (Бързо излиза).

Маринъ. Голѣмо ли бѣше?

Крумъ. Колкото насъ. Мушнало си ржцетѣ въ пазвата и се сгърчило цѣло отъ студа. Надъ него вали снѣгъ.

Маринъ. Дано мама позволи да влѣзе. Ще му дамъ отъ нашитѣ сладки да си хапне.

Крумъ. И азъ имамъ въ джоба си, ще му ги дамъ.

(Влиза Свѣтланка радостна, въ ржка носи разни дрешки).

Свѣтланка. Мама позволи да влѣзе и да му дадемъ да облѣче тѣзи твои дрехи, Маринъ, и като се постопли да му дадемъ нѣщо да яде. Даде ми и тѣзи 50 лева за него,

Маринъ. Круме, иди го повикай! А ние ще му приготвимъ нѣщо да яде.

(Крумъ излиза. Маринъ и Свѣтланка изваждатъ отъ шкафа ядене и го поставятъ на малката масичка до печката).

Свѣтланка. Знаешъ ли какво, Марине, азъ ще му дамъ и моитѣ пари, които мама днесъ ми даде.

Маринъ. И азъ моитѣ. Днесъ е Коледа и нищо не можемъ да си купимъ за тѣхъ.

(Крумъ влиза съ Кольо за ржка. Кольо се озърта на всички страни и си духа на ржцетѣ.)

Маринъ. Ела, ела тука да се постоплишъ край печката, а следъ това ще си хапнешъ.